

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci **žalobce: M. A. S.**, nar. „X“, státní příslušnost Pákistánská islámská republika, t.č. v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, Vyšní Lhoty 234, zastoupený Organizací pro pomoc uprchlíkům, se sídlem Kovářská 4, Praha 9, proti **žalovanému: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort**, se sídlem Masarykova 27, Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15.2.2017, č.j. KRPU-242823-64/ČJ-2016-040022-SV-ZZ,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého zástupce u zdejšího soudu v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 15.2.2017, č.j. KRPU-242823-64/ČJ-2016-040022-SV-ZZ, kterým bylo rozhodnuto, že se podle ustanovení § 124 odst. 3 ve spojení s ustanovením § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), prodlužuje doba trvání zajištění za účelem správního vyhoštění o 60 dnů od okamžiku uplynutí doby zajištění stanovené v rozhodnutí ze dne 25.11.2016, č.j. KRPU-242823-17/ČJ-2016-040022-SV-ZZ, což je ode dne 21.2.2017, s tím, že doba zajištění se počítá od prvotního omezení osobní svobody žalobce.

Žalobce uvedl, že důvodem jeho zajištění je obava správního orgánu že bude mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobce namítá, že žalovaný v žalobou

napadeném rozhodnutí nedoložil žádné další skutečnosti dokládající důvodnost této obavy oproti původnímu rozhodnutí o zajištění žalobce. Trval na tom, že při prodloužení doby zajištění by měly být při prodloužení zajištění přísnější kritéria pro posouzení naplnění podmínek pro zajištění cizince. Dle žalobce rozhodnutí neobjasňuje, z jakého jednání žalovaný dovozuje, že by žalobce mařil nebo ztěžoval výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.

Dále žalobce poukázal na skutečnost, že správní orgán nebyl za předchozí tři měsíce schopen ani ověřit jeho totožnost. Přesto správní orgán trvá na tom, že realizace správního vyhoštění do Pákistánu je reálná, a to i přesto, že od roku 2015 k žádnému správnímu vyhoštění do této země nedošlo a v roce 2015 se pouze podařilo ověřit totožnost u dvou státních příslušníků Pákistánu. Žalobce zdůraznil, že jakékoliv zajištění může trvat co nejkratší dobu, a pouze dokud jsou s náležitou pečlivostí činěny úkony směřující k vyhoštění. Žalobce je přesvědčen, že správní orgány měly dostatečný prostor za uplynulé tři měsíce, aby učinily potřebné úkony nutné k vycestování žalobce, nicméně z rozhodnutí nevyplývá, že by takové úkony byly vykonány. Správní orgán pouze konstatuje, že proces ověření totožnosti vyžaduje poněkud delší čas. Žalobce trval na tom, že v jeho případě nedochází k řádným přípravám jeho vyhoštění. K vyhoštění dle jeho názoru ani dojít nemůže, neboť existují zprávy o persekuci navracených státních příslušníků Pákistánu. Žalobce trval na tom, že správní vyhoštění je v dohledné době nerealizovatelné. Při tom uvedl, že samotný fakt, že se v původně stanovené době zajištění nepodařilo vykonat, signalizuje problematičnost výkonu správního vyhoštění a nastoluje otázku vlastní realizovatelnosti správního vyhoštění.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.

Žalovaný trval na tom, že k prodloužení zajištění přistoupil, neboť je to nezbytné k pokračování a následnému dokončení přípravy výkonu správního vyhoštění. Trval na tom, že důvod zajištění, tedy existence nebezpečí, že by žalobce mohl mařit či ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, se od doby zajištění nezměnil. Žalobce přicestoval do České republiky za placené pomoci převaděčů v úkrytu kamionu s cílem dostat se do Německa. Z uvedeného dle žalovaného jednoznačně vyplývá existence předmětného nebezpečí maření či ztěžování výkonu správního vyhoštění.

Dále žalovaný trval na tom, že od samého prvotního zajištění jsou soustavně činěny jednotlivé kroky, jejichž konečným cílem je samotné provedení realizace správního vyhoštění žalobce. Bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí o správním vyhoštění a je vedeno řízení o odvolání proti tomuto rozhodnutí. Dále žalovaný uvedl, že proběhl konzulární pohovor a byly odeslány veškeré dokumenty k ověření totožnosti žalobce. Dne 8.3.2017 obdržel žalovaný informaci, že došlo ze strany zastupitelského úřadu Pákistánu k ověření totožnosti žalobce. Totožnost žalobce se tedy podařilo ověřit a nyní se činí další kroky k naplnění účelu zajištění. Dále žalovaný zdůraznil, že byť došlo žalobou napadeným rozhodnutím k prodloužení doby zajištění o 60 dnů, nedosáhla celková doba zajištění maximální zákonem povolené doby trvání. Za dané situace, kdy již má žalovaný ověřenu totožnost žalobce má dle svého názoru dostatek času pro dokončení realizace správního vyhoštění žalobce.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) a s ustanovením § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nenavrhoval ve lhůtě 5 dnů od podání žaloby konání soudního jednání k projednání věci.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během 30 denní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že oznámení o zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění ze dne 25.11.2016, č.j. KRPU-242823-16/ČJ-2016-040022, bylo žalobci doručeno dne 25.11.2016, což žalobce za přítomnosti tlumočníka stvrdil svým podpisem. Rozhodnutím ze dne 21.12.2016, č.j. KRPU-242823-44/ČJ-2016-040022-RBK-ZZ, bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 1 roku. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání. Z úředního záznamu ze dne 11.11.2016 a dne 25.11.2016, bylo zjištěno, že žalobce nelegálně bez cestovních dokladů odjel do Íránu, následně odjel do Turecka. Pak vycestoval na loď do Řecka a následně cestoval do Srbska, odkud byl vrácen do Řecka. Následně šel opět pěšky do Srbska. Ze Srbska odjel kamionem do Spolkové republiky Německo spolu s dalšími lidmi. Kamionem cestoval, až do doby než byli odhaleni policií. Za cestu zaplatil převaděčům celkem asi 600 Euro. Důvodem, proč cestoval do Evropy, byla snaha získat práci a vydělat peníze. Cílovou zemí bylo Německo či Itálie. Uvedl, že z Pákistánu odešel, aby si našel v Evropě práci. Výslovně uvedl, že neodešel z Pákistánu proto, že by se cítil ohrožený na životě. V Pákistánu jsou občas problémy mezi Sunity a Šíty, ale ty se dle žalobce jeho rodiny nedotýkají. Uvedl, že neví o žádném důvodu, proč by se nemohl vrátit do Pákistánu. Ve správním spise je dále založeno závazné stanovisko Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, ze dne 30.11.2016, č.j. KRPU-242823/ČJ-2016-040022-RBK-ZZ, k možnosti vycestování žalobce do jeho země původu, kde je ve výroku uvedeno, že vycestování žalobce do Pákistánu je možné. Dále je ve správním spise založeno sdělení Velvyslanectví Pákistánu v Praze ze dne 21.2.2017, č.j. Cons-2/2015, ve kterém je uvedeno, že totožnost žalobce byla ověřena a ten je státním příslušníkem Pákistánu.

Podle ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění,

zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.

Podle odst. 3 policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.

Podle ustanovení § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

K námitce, že v žalobou napadeném rozhodnutí není zdůvodněna a doložena existence nebezpečí, že žalobce bude mařit či ztěžovat výkon správního vyhoštění uvádí soud následující. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl: „... z jednání cizince je zřejmé, že existuje nebezpečí, že zmaří výkon rozhodnutí o právní vyhoštění, neboť jediným cílem jeho cesty je Spolková republika Německo, kde by chtěl získat práci a vydělat peníze pro svoji rodinu. V protokolu o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 21.12.2016 účastník řízení uvedl, že cesta do Evropy ho stála již mnoho peněz, a tudíž se do Pákistánu bez vydělaných peněz vrátit nemůže z obavy, jak by tuto skutečnost nesla jeho rodina. Z výše popsaného je patrné, že uložení mírnějšího opatření v podobě uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b zák. č. 326/1999 Sb. je z hlediska jednání účastníka správního řízení nedostačující a rozhodně neskýtá záruku, že cizinec toto zvláštní opatření bude respektovat a nebude v cestě do Spolkové republiky Německo, a tím zmaří samotný výkon správního vyhoštění.“ Z uvedeného jednoznačně vyplývá, že žalovaný se danou problematikou zcela přezkoumatelně zabýval.

Z hlediska věcného posouzení pak soud musí konstatovat, že žalovaný shledával existenci nebezpečí, že žalobce bude mařit výkon rozhodnutí o správním vyhoštění v tom, že se obával, že žalobce by nevyčkal rozhodnutí o správním vyhoštění a jeho případné realizace a pokračoval by v souladu se svými původními úmysly v nelegální cestě do Spolkové republiky Německo. Tento závěr má dle soudu jednoznačnou oporu v obsahu správního spisu. Současně se jedná o důvod, který trvá po celou dobu zajištění a v průběhu času se nikterak nemění. Když v daném případě byl tento důvod v době prvotního zajištění cizince, nemůže se na něm nic změnit v průběhu trvání zajištění.

Tuto námitku tedy soud shledal zcela nedůvodnou.

K námitce žalobce, že správní orgán v době trvání prvotního zajištění nečinil s řádnou pečlivostí kroky směřující k vyhoštění, soud uvádí následující. Z obsahu správního spisu

jednoznačně vyplývá, že bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, proti kterému žalobce podal odvolání. Rovněž z obsahu správního spisu vyplývá, že došlo ke konzulárnímu pohovoru se zástupcem Velvyslanectví Pákistánu za účelem ověření totožnosti žalobce. Z uvedeného tedy jednoznačně vyplývá, že byly ze strany správních orgánů činěny úkony směřující k realizaci správního vyhoštění žalobce.

Pro úplnost soud podotýká, že adekvátnost těchto kroků mimo jiné dokládá skutečnost, že po vydání žalobou napadeného rozhodnutí byla ze strany Velvyslanectví Pákistánu ověřena totožnost žalobce.

Tuto námitku tedy považuje soud rovněž za nedůvodnou.

Poslední námitkou žalobce bylo, že považuje prodloužení zajištění za nezákonné, neboť se domnívá, že účel zajištění, tedy správní vyhoštění žalobce do země původu, je nerealizovatelný pro nemožnost vycestování žalobce do země původu. V obecné rovině se realizovatelností správního vyhoštění žalobce zabýval žalovaný již v odůvodnění rozhodnutí o prvotním zajištění žalobce. V mezidobí pak bylo vydáno příslušným orgánem závazné stanovisko, ve kterém bylo konstatováno, že vycestování žalobce do země původu je možné. V rámci procesu vydání závazného stanoviska příslušný orgán hodnotil, zda v případě žalobce existuje důvod pro shledání nemožnosti vycestování žalobce ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců. V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí jsou vyjmenovány podklady, ze kterých bylo vycházeno při hodnocení této otázky. Příslušný správní orgán neshledal žádné skutečnosti a žalobce ani žádné takové v rámci správního řízení neuvedl, ze kterých by bylo možné dovodit, že v případě návratu do země původu by mu hrozilo nebezpečí vážné újmy. Byla hodnocena i otázka zásahu správního vyhoštění do rodinného a soukromého života žalobce. V tomto směru dospěly správní orgány k závěru, že vzhledem ke skutečnosti, že žalobcova rodina se nachází v zemi původu, nedojde realizací vyhoštění k takovému zásahu. Rovněž správní orgány hodnotily, zda se v případě žalobce nejedná o osobu zranitelnou, tedy v pokročilém věku, či strádající závažným onemocněním. Ani v tomto směru neshledaly správní orgány, že by tomu tak bylo. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti dospěl žalovaný k závěru, že v případě žalobce správní vyhoštění realizovat lze.

I tuto námitku tedy soud vyhodnotil jako nedůvodnou.

Soud tedy s ohledem na tyto skutečnosti dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně s tím v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením

shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 21. března 2017

Mgr. Václav Trajer v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová